

som de betaler baade til Stat og Kommune, det vilde rent instinktmæssigt vække Vrede imod det hele, og vi ønsker ikke at omgive Indkomst- og Formuebeskatningen med større Vrede end den, der nødvendigvis maa knytte sig til den. Derfor tror jeg ogsaa, at det af denne Grund vilde være urimeligt at gaa over til denne Skat paa Skatten, og det er der nu altsaa opnaaet Enighed om." Den højtærede Forsvarsminister udtalte altsaa ved denne Lejlighed, at Skat paa Skatten var forladt af Guder og Mennesker. I saa Tilfælde hører den nuværende højtærede Finansminister hverken til Guder eller Mennesker. Jeg kunde have ønsket, at der havde været samme Enighed i den nuværende Regering om dette Standpunkt som den, der prægede det daværende Oppositionsparti. Vi vilde da have været fri for denne i høj Grad urimelige Foranstaltning.

Jeg kommer saa til det sidste af mig stillede Ændringsforslag. Dette hænger sammen med en lignende Betragtning som den, jeg nu har gjort gældende vedrørende Spørgsmaalet om Skat af Skatten. Medens det nemlig allerede i og for sig maa føles haardt at skulle betale Skat en Gang til, maa Merindkomstskatten føles endnu haardere, naar der i det Aar, da Skatten skal betales, ikke haves en Nettoindtægt, som er i Stand til at dække samtlige Skatter. Jeg er klar over, at man vil svare: Vi har nu en Gang ingen Medlidenhed med de store Indtægter, der er vundne ved Spekulation, eller med de ekstraordinære, uhyre store Krigsindtægter; men man burde dog betænke, at der er mange andre, som rammes af disse Bestemmelser. Overhovedet er Følgen af, at de omhandlede Lovbestemmelser til Dels skal have Karakteren af Straffebestemmelser, den, at man kommer til at straffe i Flæng. Man rammer, siger man, men man rammer ikke blot de uretfærdige, men ogsaa de retfærdige. Naturligvis føles Skat af Skatten, af Merindkomstskatten, som man end ikke har Midler til at dække, absolut som en betydelig Straf, og derfor tror jeg, der er god Grund til at mildne Bestemmelserne saaledes, at de ikke rammer der, hvor der ikke en Gang er Evne til at betale. Thi medens det meget vel kan tænkes, at Folk, der har haft en overordentlig stor Indtægt ved Spekulation eller paa anden Maade, ved at lægge til Side kan betale Skatten i det næste Aar, selv om det ikke giver tilsvarende Indtægt, er Forholdet jo et helt andet for en Erhvervsvirksomhed,

der gaar sin normale Gang. Den kan i et Krigsjaar meget vel give paa Papiret en ret betydelig Merindkomst, uden at det er muligt for den at faa denne Merindkomst draget bort fra Papiret frem i Dagens Lys, i Virkeligheden. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at berøre Spørgsmaalet her. Det kan ske, at Kravet til forøgede Driftsmidler langt overstiger den Merindkomst, som maatte være vundet. For at imødegaa den derved foraarsagede Ubillighed har jeg tilladt mig at stille Ændringsforslag om en ny Paragraf, der vilde være at indsatte foran § 11.

Det vil fremgaa af den ærede Ordførers Udtalelser, at der om en hel Del af disse Forhold for saa vidt har været Enighed indenfor Udvalget, som Udvalgets Flertal i Betænkningen har udtalt sig for, at Finansministeren i en Række Tilfælde skulde benytte sig af sin Ret til at dispensere. Ganske særlig kan man paavise, at Betragtninger af denne Art ikke har været fremmede for Partiet Venstre. Jeg kunde saaledes henvise til de Udtalelser, der er faldet ved tidligere Lejligheder fra det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard). Det, der her foranlediger Vanskelighederne, og det, der gør, at man kommer længere og længere bort fra Lovens oprindelige Grundlag, er den Omstændighed, at man forlængst har forladt Begrebet: Krigsindtægt, og er gaaet over til den simple Merindtægt, uanset ad hvilken Vej, paa hvilken Maade og med hvilken Størrelse denne Merindtægt fremkommer. Det var herimod, det ærede Medlem fra Æbeltoft udtalte sig under Behandlingen af Lovforslaget i 1916. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg citere en Udtalelse, der faldt ved denne Lejlighed. Det ærede Medlem udtalte: „Det er nu en Gang saaledes, at medens enhver maa finde det rimeligt, at en Merfortjeneste, om hvilken den vedkommende ikke kan godtgøre, at den ikke har noget med Krigen at gøre, kommer til at svare Skat endogsaa meget højt i Tider som disse, hvor Krigstilstanden paalægger Samfundet saa store Byrder, saa vil det derimod være vanskeligt at faa Folk til at forstaa — ja, man vil føle det som en Uretfærdighed —, at det rene Merindtægtsbeskatningsprincip slaas fast. Det er og bliver jo nemlig et fuldkommen irrationelt og uretfærdigt Princip. Det kan være rigtigt i Krigstider, Tider, hvor der stilles saa store Krav som nu, at sige: De store Indtægter og de store Formuer skal i det hele taget beskattes helt anderledes end